

MÁV VSC túra a Zempléni hegységben 2017. október 17-23. között,
Közlekedés: **vonattal**
Túravezető: **Nuszer László**
Szakosztályvezető: **Honvári Terézia**

Az őszi Zemplén

Egy teljes hetet töltött a MÁV VSC Természetjáró Szakosztály 8 fős csapata a gyönyörű színekben pompázó őszi Zemplén hegyeiben, völgyeiben.

Ragyogó időt fogtunk ki, amikor október közepén vágunk bele az egy hetes csillagtúrának. Központi fekvésű szálláshelyünk Bózsva község Kőbérc panziója, melyet már sokadik alkalommal, ismerősként üdvözölhettünk.

A hosszú vonatozás után megérkezve köszöntött minket a távolban derengő Füzér vár látványa. A túra hatodik napján aztán közelebbről is megnézhattük a nemrég – eddig még nem alkalmazott, szokatlan koncepcióban – felújított várat, a korhűen, de modern tájékoztató technikával felszerelt belső tereit, különösen a csoda szépen átépített és berendezett kápolnát.

De haladjunk időrendben!

Első napunk délutánján, mintegy bemelegítésként, átruccantunk a Szuha-völgyön keresztül Kishutára, majd innen Pálháza Ipartelepen át vissza Bózsvára (az út hossza 8 km; szintkülönbsége 50 m). Megláttuk az éppen beérkező szerelvényt a kis állomáson.

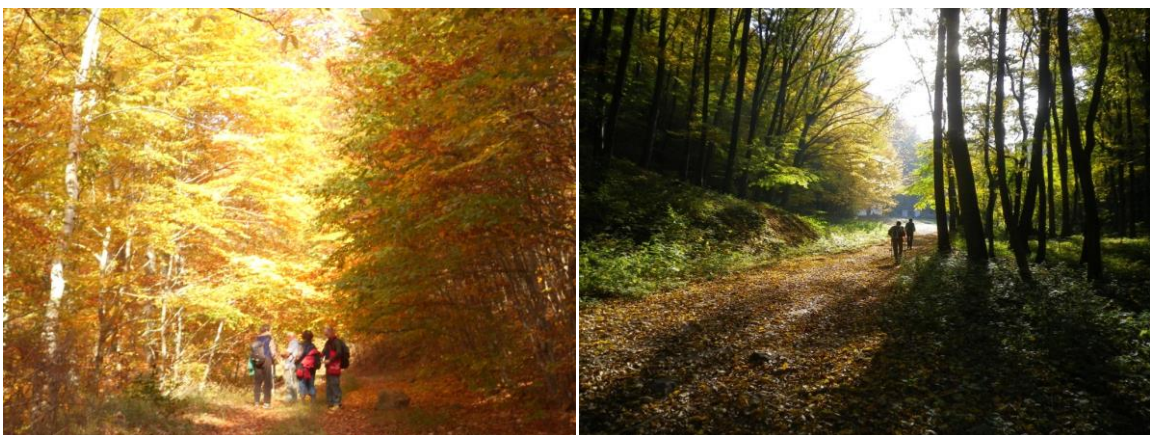

Szerdán a kora reggeli indulásnál a buszmegállóban még ködös időben várakoztunk.

Mióta az erdészet kisvasútjainak legtöbbjét megszüntették, a Hegyköz tömegközlekedése a buszra alapul. A tervezett program: Telkibánya kezdéssel, Potácsház; a Gönci-patak völgyén felfelé Hármashatár; Fenyőkő-oldal; Hatvanasnyereg, majd vissza a kiindulásra, Telkibányára (18 km; 450 m).

Az időjárás kegyes volt, kisütött a napocska és így haladhattunk az őszi lombos fás erdei utakon.

Pár társunk nem titkolt célja az erdőben a gombaszedés. Potácsház előtt aztán megtanított bennünket Margit, a gombaszakértőnk, mitől kell leginkább távol tartani magunkat: a gyilkos galóca ez a „fenevad”.

Visszaérve Telkibányára megláthattuk a turista-csalogató, gyermekeknek épített kalózhajó-szigetet és ellátogattunk a falu feletti magaslaton épített ispotály romjaihoz, majd a kopjafás temetőhöz is.

Csütörtökön talán a legnehezebb feladat előtt álltunk: az Izra-tótól fel a Milicekre, majd Bodó-réten át a kerékpár-úton leereszkedve Füzérig (14 km; 600 m).

Elmondva rövid, de megtenni...

Induláskor a szlovák oldalon lévő Izra-tó mesés szép látványa fogadott (ide Hegyfalun keresztül szívességi autózással, erdei utakon, a magyar-szlovák határon át jutottunk).

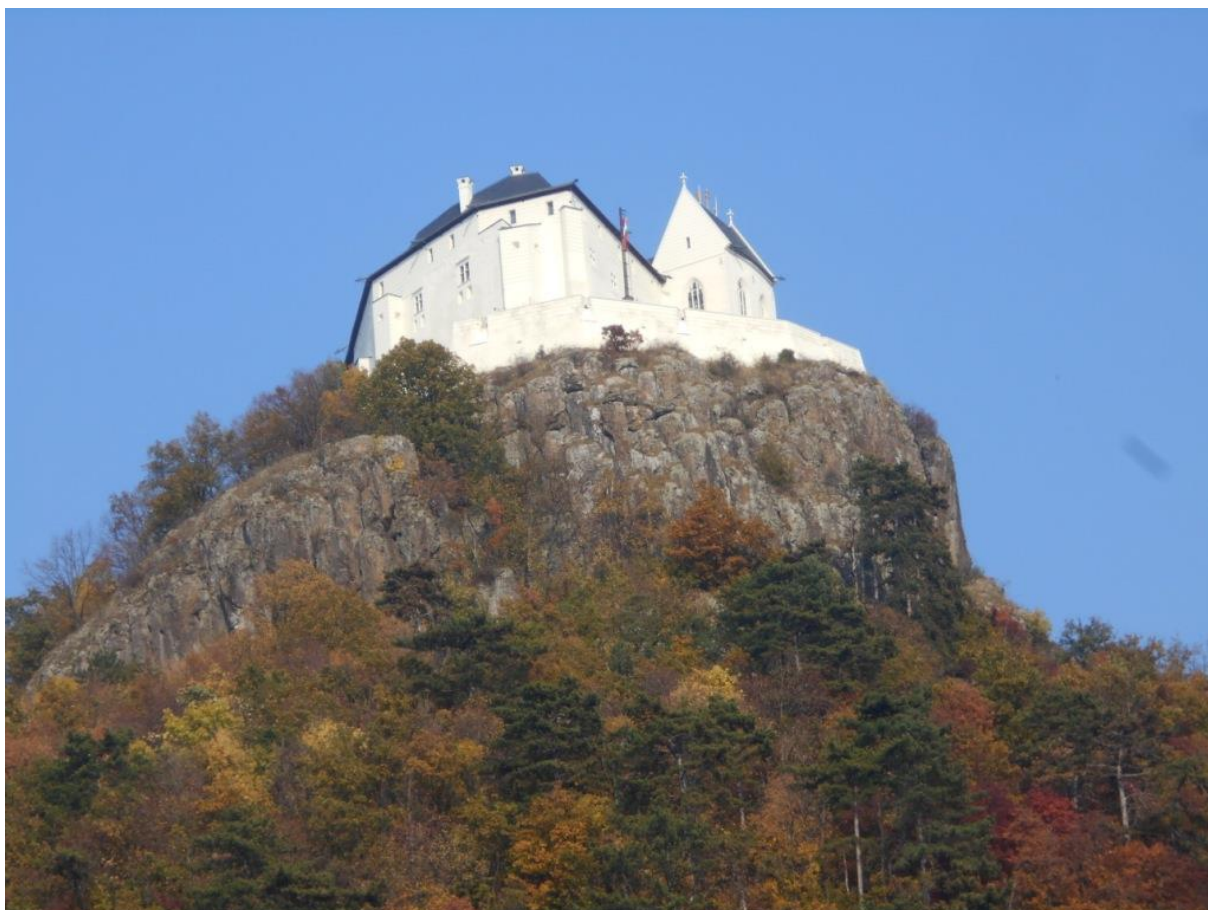
Kis eltérévés után a Kis-, és Nagy-Milic kilátója, emlékműve előtt pihentünk egy rövidet, bámultuk a távoli ködbe burkolózó hegyeket.

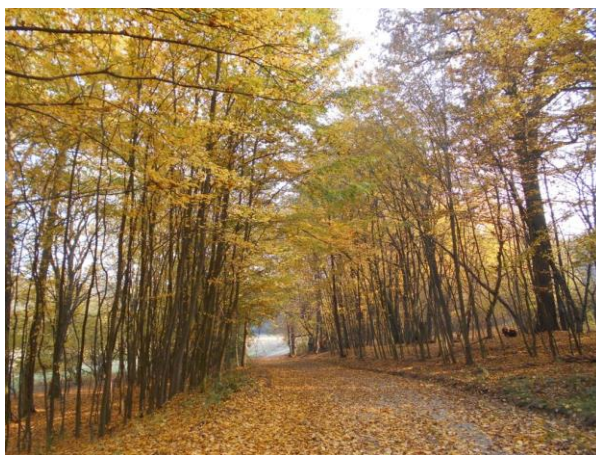

A hegyről leereszkedve utakon áthajló ágak alatt elhaladtunk a Bodó-réten, majd megérkeztünk Füzérbe.

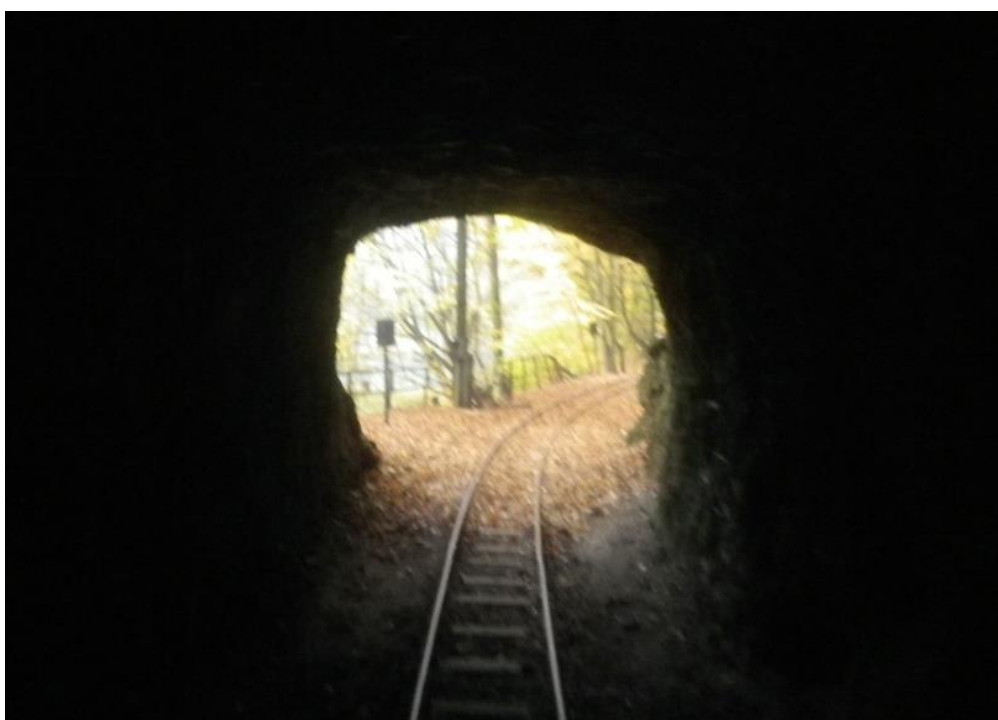

Pénteken a csapat egy részére a Telkibánya-Bózsva szakasz várt. A Hatvanasnyergen, Csaponta forráson, Ósva völgyön, Csosztói úton át vezetett az ösvény (15 km; 200 m). A haladás közben a bakancsok a lehullott leveleket kavarták maguk alatt, a terített avar-szőnyeg aransárgán virított az utakon. A kehelyszerű virágokon szirmok helyett pókhálóra ráfagyott pára ült.

Szombaton vonatra szálltunk. Kőkapun keresztül Rostalló végállomástól indult az aznapi menet. Kőkapu, mint a neve is mutatja, egy alagút, melyen átérve jól kiépített pihenőhelyhez érkezhetsz a fáradt vándor.

Rostallótól az Ördög völgyön át Sóllyombérchez jutottunk, majd Istvánkút következett. A Nagy-Péter mennykő alatti úton ért minket egy kis eső, de mint tudjuk az idevágó mondást: „Rossz idő nincs, csak rosszul öltözött turista”. Mi szárazak maradtunk! Vajda-völgy, Vajda-bérci út, majd ismét az Ördög völgy következett és visszaértünk a kisvasúthoz (24 km; 350 m). Az e napi adagba be kell még számítani a Bózsva-Pálháza gyalogutat is oda-vissza.

Sóllyombérc szikláiról fenséges a kilátás, még így, a kissé ködös időben is.

Istvánkúton egy rövid pihenő következett. Itt is, mint a többi fontos útelágazási ponton újabban már korszerű, a GPS koordinátákat is tartalmazó eligazító táblákkal találkozik a vándor. Ennek, az okos-telefonnak és a kézben tartott papír térképnek a segítségével ma már „művészet” eltévedni az erdőben.

A visszaúton zajlott a gombaszedés. Óvatosan lépkedve az avaron megfigyelhettünk az ösvényen keresztülhaladó szalamandrát is.

Az utolsó túra-napon, ha még lehet az élményeket fokozni, újabb mesészp látnivalókat tehattunk el emlékebe: ezen a napon volt a már emlegetett Füzér-vár látogatás, ismét teljesítettünk egy szakaszt az Országos Kék-túrából (Füzér-Bózsva) és a „slussz poén”: az 1777-től folyamatosan üzemelő Hollóházi Porcelán Manufaktúra múzeumának megtekintése (13,5 km; 210 m).

Hollóháza egyben az Országos Kék-túra egyik végpontja, a település végén lévő buszfordulóban erre a „0” kilométerkő (a másik oldalán „1160” km) és egy egyszerű kis emlékmű is felhívja a figyelmet.

A múzeumban az üzem teljes története feldogozott, az összes kor a vitrinekben felsorakoztatott tárgyakkal reprezentált. Látható itt minden olyan emlék, ami jellemző az adott korra. Szász Endre egyedi művészi alkotásaitól kezdve, a Forma-1 díjátadójára készített serlegeken át, az egyszerű használati tárgyakig sorakoztak a porcelánból készült értékes tárgyak a tárlókban, asztalokon.

Füzérkomlóson még látható egy szobor-mozdony (és a fordító-korong beton teknőjének maradványa), ami emlékeztetett minket a Füzérkomlós – Sárospatak - Kenézlő Tisza part kisvasúti vonalszakaszra, melyet 1980-ban számoltak fel annak ellenére, hogy az utolsó pillanatokig igen jelentős szerepet töltött be Hegyköz gazdasági, társadalmi és turisztikai életében.

Bózsva felé baktatva az Országos Kék-túra útvonalán, tulajdonképpen magán a kisvasút töltésén haladunk.

Túránkat és ezzel a mesés Hegyköz megismerését itt most félbeszakítjuk, elvégeztük a kötelező adminisztrációt, bepecsételtük az aktuális bélyegzőt a Kék-túra füzetbe.

Másnap búcsút vettünk házigazdáinktól és a szomszédban egyedül árválkodó, befogott szarvastól is. Buszra, majd vonatra szálltunk, irány haza! Hamarosan viszontlátunk kicsi szarvas és Hegyköz!

Kép és szöveg: Honvári Terézia – Sándor Tibor